

[Kim Behnke]

privatiseringen, og som man nu forventer skal stemme for aktieemissionen. Så vidt vi er orienteret i Fremskridtspartiet, kan man ikke fra lufthavnens side anbefale, at den emission finder sted i 1992. Man har brug for længere tid for at kunne få en tilstrækkelig høj pris for aktierne. Altså risikerer vi, at det projekt heller ikke bliver til noget.

Endvidere er der Eksportkreditrådet. Hvad det angår, har Socialdemokratiets ordfører fra denne talerstol så sent som i dette efterår tordnet imod, at man gennemfører det salg af aktier. Altså har man igen en situation, hvor en af forligspartnerne er imod projektet. Selv om man kan få forligspartneren til at stemme for, er det et spørgsmål, om tidspunktet er det rette i løbet af 1992 til, at man forretningsmæssigt gennemfører den aktieemission. Vi tvivler på det.

Til sidst er der Datacentralen, hvor der først lige er nedsat en bestyrelse, der skal ud at have forhandlet sig til rette for at se, om man kan finde en strategisk partner. Igen er det et projekt, hvor Socialdemokratiet stemte imod, men altså nu er forligspartner på det.

Derfor tvivler vi – og jeg er glad for at få dette synspunkt bogført nu – i allerhøjeste grad på, at bare halvdelen af det provenu kommer hjem. Og hvis det ikke kommer hjem, så er den barske finansielle konsekvens for staten, at pengene mangler i 1992, præcis på samme måde som en del af pengene allerede var indbudgetteret i 1991 og nu mangler i 1991.

Så vil man gennemføre en masse nye anlægsaktiviteter, og det er jo dér, man skal finde nøglen til de påståede reduktioner i arbejdsløsheden. Det gør man rent bogføringsmæssigt på den smarte måde, at man opretter nogle aktieselskaber og nogle fonde, hvorefter man lader de pågældende fonde og aktieselskaber gå ud og optage lån til at finansiere disse nye anlæg. Det er jo en elegant og smart måde at gøre det på, for så ser det ikke ud, som om staten har fået forøgede udgifter. Men kendsgerningerne er, at staten har forøgede udgifter, fordi disse fonde og disse aktieselskaber er 100 pct. statsligt ejet, og derfor bør det også indgå i statens udgifter. Men rent budgetmæssigt og rent sammentællingsmæssigt henregner finansministeren det ikke til de offentlige udgifter, og det er forkert.

Endelig er der spørgsmålet om, hvorvidt disse mange nye anlæg overhovedet resulterer i flere danske arbejdspladser. Sagen er jo den, at samtlige projekter har en størrelsesorden, der gør, at vi er tilpligtet at lægge det ud i EF-licitation. Vi risikerer altså, at det bliver italienske, franske og hollandske entreprenører, der løber med opgaverne, og det giver jo altså desværre ikke flere arbejdspladser i Danmark.

Spørgsmålet er derefter, om den måde, man i det hele taget har strikket forliget sammen på og lavet de økonomiske beregninger efter, er udtryk for, hvordan man virkelig har forventet tingene vil finde sted, eller om det nærmere er sådan, som Weekendavisen og Information i ledende artikler har beskrevet, nemlig at det, man gør, er, at man indgår et forlig, og når man er enig om forligsteksten, regner man baglæns og ser, hvad det egentlig blev til.

Det ser jo noget bemærkelsesværdigt ud, hvor mange steder man nu foretager nye skøn – nye skøn, der alle sammen har det tilfælles, at de får tingene til at se væsentlig bedre ud, end man egentlig havde regnet med. Det ser f.eks. mærkeligt ud, at det lige pludselig viser sig, at Hypotekbanken giver 250 mio. kr. mere. Jamen det var da dejligt, den gør det, men hvordan kommer der sådan et nyt skøn som en gave fra himlen til finansministeren, når tallene skal lægges sammen og man skal have det til at gå op?

Nej, vi tror nærmere, at de nævnte aviser har fuldstændig ret: Man vedtager, hvad facit skal være, og så regner man baglæns, indtil tingene går op. Men det er jo altså ikke en ægte måde at lave disse beregninger på. Disse nye skøn kan jo meget vel vise sig i løbet af 1992 overhovedet ikke at holde.

Endvidere har man gjort det, som vi talte om tidligere på dagen under CO₂-afgiften, nemlig at regeringen med finansministeren i spidsen optræder som hæler. For sagen er, at man er gået ud og har skældt kommunerne ud for, at de ikke var i stand til at overholde indgåede aftaler om kommuneskatterne. Man har politisk og på alle mulige måder forsøgt at få kommunerne til at begrænse kommuneskatterne.

Men nu forhøjes kommuneskatterne, og så skynder finansministeren sig at indregne de forhøjede kommuneskatter i opgørelserne, og nøjagtig det samme er tilfældet med CO₂-afgiften. På trods af at vi hørte den konservative